

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-90/14-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Jasminke Jenjić i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća, uz sudsku savjetnicu Mariju Tomas Mišetić, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Državnog sudbenog vijeća, Z., kojeg zastupa predsjednik R. M., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, radi poništenja tuženikovog rješenja o ostvarivanju prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 15. siječnja 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„ Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje: KLASA: UP/II-008-07/14-01/71, URBROJ: 401-01/04-14-04 od 10. rujna 2014. godine.“

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je rješenjem broj: PPI-1/14 od 28. siječnja 2014. prihvatio dio zahtjeva V. Š. za ostvarivanje prava na pristup informacijama (t. I.), dok je dio zahtjeva odbijen (t. II.). Protiv odbijajućeg dijela rješenja je tužitelj izjavio žalbu koju je tuženik djelomično usvojio te V. Š. odobrio pristup dijelu traženih informacija.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., dalje u tekstu: ZUS) jer tvrdi da je tuženik kod donošenja rješenja pogrešno primijenio materijalno pravo.

Tužitelj u tužbi tvrdi da se u odbijajućem dijelu zahtjeva za ostvarivanje prava na pristup informacijama radi o osobnim podacima koji su pribavljeni isključivo u svrhu provođenja oglasa za popunjavanje slobodnih sudačkih mjesta u Županijskom sudu u O.. Tvrdi da nije bilo uvjeta za odobravanje pristupa tim informacijama niti djelomično jer podnositelj zahtjeva nije bio kandidat predmetnog oglasa i da su mu traženi podaci potrebni u svrhu koja nije podudarna sa svrhom prikupljanja, a za što ne postoji privola ispitanika te da, stoga, nije niti ovlašten za obradu odnosno korištenje tih podataka.

Tužitelj nadalje smatra da podnositelj zahtjeva ne traži predmetne podatke radi izvršavanja javnog interesa, a da za davanje takvih podataka mora postojati interes javnosti i nužnost postizanja

određene zakonom utvrđene svrhe koja preteže nad privatnim interesom fizičke osobe čijem se osobnom podatku eventualno daje pristup. Navodi da je u svakom pojedinom slučaju potrebno utvrditi je li ostvarivanje prava na pristup takvom podatku razmjernan cilju koji se time treba postići.

Tužitelj tvrdi da je u predmetnom slučaju proveden test razmjernosti i javnog interesa te da je utvrđeno da bi se daljnjom obradom zatraženih podataka nanijela veća šteta ispitaniku nego što bi bio zadovoljen javni interes. Smatra da za donošenje odluke nije odlučno radi li se o osobama za koje bi podnositelj zahtjeva i svaka druga osoba imala pravo saznanja s obzirom da se radi o imenovanju osoba na dužnost u tijelu javne vlasti te radi transparentnosti rada tijela javne vlasti. Tvrdi da tuženik nije obrazložio iz kojih razloga činjenice koje tuženik navodi znače i postojanje javnog interesa. Uz navedeno tužitelj smatra da podnositelj zahtjeva tražene informacije može saznati i na drugi način, a ne traženjem osobnih podataka kao u predmetnom slučaju. Ujedno se poziva na presudu Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us-7254/2011-5 od 15. veljače 2012.

Zbog svega navedenog, tužitelj traži da Visoki upravni sud na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a usvoji tužbeni zahtjev i poništi tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da tužitelj u svom rješenju niti u tužbi nije obrazložio koja bi to konkretno šteta bila po zaštićene interese odnosno u čemu se ona sastoji ako se podnositelju zahtjeva dostave zatražene informacije. Navodi da se na internetskim stranicama Vrhovnog suda RH i Ustavnog suda nalaze životopisi sudaca tih sudova. Poziva se na odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. te stavka 5. kao i članka 16. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 25/13.). Tuženik tvrdi da je otvorenost i javnost djelovanja tijela javne vlasti važan segment ostvarivanja prava na pristup informacijama te da se onemogućavanjem transparentnosti u radu tijela javne vlasti onemogućava i navedeno pravo zajamčeno Ustavom RH. U odnosu na presudu Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us-7254/2011-5 od 15. veljače 2012. tuženik navodi da je presuda donesena na temelju Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 172/03., 144/10 i 37/11.) te da se radi o bitno drukčijim činjenicama jer je bila riječ o podacima svih kandidata, a ne o izabranim članovima Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa.

Tuženik ostaje kod pobijanog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja te predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), Sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz priloženog zahtjeva od 14. siječnja 2014. koji je V. Š. uputio tužitelju proizlazi da je korisnik prava na pristup informacijama podnio pisani zahtjev tužitelju za ostvarenje prava na pristup slijedećim informacijama:

1. Kada i gdje je položio pravosudni ispit A. R. koji se prijavio na oglas za suca Županijskog suda u O. objavljen u „Narodnim novinama“ 107/00.?

2. Gdje je A. R. nakon pravosudnog ispita stekao potrebno radno iskustvo iz čl. 50. st. 3. Zakona o sudovima?

3. Molim presliku uvjerenja državnog tijela odnosno organizacije iz BiH gdje je kandidat R. prethodno bio zaposlen?

4. Tko je drugi kandidat koji se prijavio na isti oglas za suca Županijskog suda u O.?

5. Kada je sudac A. R. položio prisegu?

6. Kada je sudac A. R. počeo raditi kao sudac na Županijskom sudu u O.?

Tužitelj je pod točkom I. rješenja broj: PPI-1/14 od 28. siječnja 2014. prihvatio dio zahtjeva

za ostvarivanje prava na pristup informacijama pod točkama 5. i 6. te je izvijestio V. Š. kada je sudac A. R. položio prisegu i kada je počeo raditi kao sudac na Županijskom sudu u O.. Međutim, pod točkom II. rješenja je tužitelj odbio dio zahtjeva V. Š. pod točkama 1. do 4. uz obrazloženje da podnositelj zahtjeva nije bio kandidat predmetnog oglasa za popunjavanje slobodnih sudačkih mjesta, da su traženi osobni podaci koji su prikupljeni u svrhu provođenja spomenutog oglasa, da su podnositelju zahtjeva potrebni u svrhu koja nije podudarna sa svrhom prikupljanja, a za što ne postoji privola ispitanika.

Korisnik prava na pristup informacijama je protiv označenog tužiteljevog rješenja izjavio žalbu tuženiku. Tuženik je pobijanim rješenjem poništio točku II. izreke rješenja (t. 1.), odobrio korisniku pristup dijelu informacija (t. 2.), djelomično odobrio pristup Uvjerenju o položenom pravosudnom ispitu (t. 3.) te naložio tužitelju postupanje po po točkama 2. i 3. rješenja.

Naime, Zakonom o pravu na pristup informacijama je propisano da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (čl. 15. st. 2. t. 4.) ili može učiniti dostupnim samo dijelove informacije (čl. 15. st. 5.). Kada se radi o informacijama za koje su propisana ograničenja iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa (čl. 16.).

Prema odredbi članka 2. stavka 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine” 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12. – pročišćeni tekst) osobni podatak je svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati (u daljnjem tekstu: ispitanik); osoba koja se može identificirati je osoba čiji se identitet može utvrditi izravno ili neizravno, posebno na osnovi identifikacijskog broja ili jednog ili više obilježja specifičnih za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet.

Po ocjeni suda, pravilno je tuženik primjenom odredbe članka 15. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (t. 3. izreke rješenja) korisniku djelomično odobrio pristup Uvjerenju o položenom pravosudnom ispitu za A. R.. Naime, datum, mjesto i država rođenja A. R. koji su navedeni u tom Uvjerenju osobni su podaci do povrede kojih bi moglo doći neovlaštenim korištenjem od strane treće osobe u svrhu koja nije podudarna sa svrhom prikupljanja kako je propisano člankom 6. stavkom 2. i 3. Zakona o zaštiti osobnih podataka. Radi se o osobnim podacima zaštita kojih prevladava u odnosu na javni interes.

Međutim, što se tiče ostalih osobnih podataka pristup kojima je tuženik dopustio (t. 2. izreke rješenja), pravilno je ocijenjeno da se radi o podacima za koje prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese. Kako i tuženik tvrdi, radi se o osobama koje su se javile na dužnost u tijelu javne vlasti i koje se financiraju iz proračunskih sredstava, stoga javnost ima pravo znati tko su te osobe koje su dio javne vlasti. Javljanjem na oglas za takvu dužnost, osoba mora prihvatiti i potrebu javnosti za transparentnost rada tijela javne vlasti u što spada i pristup određenim osobnim podacima.

U odnosu na stajalište tužitelja da bi se daljnom obradom osobnih podataka (radi se o podacima pod t. 2. izreke rješenja) ispitaniku nanijela veća šteta nego što bi bio zadovoljen javni interes, nije jasno u čemu bi se sastojala ta šteta, tim više što se o uvjetima kandidata koji su izabrani za suce Županijskog suda u O. raspravljalo na javnoj sjednici tužitelja na koju su, kako tužitelj navodi, bili pozvani i mediji.

Činjenica što korisnik informacija nije bio kandidat predmetnog oglasa upravo mu i daje legitimitet podnošenja zahtjeva u skladu s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama s obzirom na odredbu članka 1. stavka 3. tog Zakona.

S obzirom na sve navedeno, tuženik je pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka, stoga je Sud, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 15. siječnja 2015.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.